

عنوان مقاله:

ازدواج فرزندخوانده با سرپرست: بررسی مقایسه ای قانون ایران و برخی کشورهای دارای قانون مبتنی بر فقه حنفیه

محل انتشار:

پژوهشنامه مطالعات تطبیقی مذاهب فقهی، دوره 2، شماره 3 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 21

نویسنده:

اعظم خوش صورت - استادیار گروه مطالعات زنان، دانشگاه ادیان و مذاهب، قم، ایران

خلاصه مقاله:

در قانون ایران، امکان ازدواج فرزندخوانده با سرپرست با وجود مصلحت بالامانع لحاظ شد. این قانون در اغلب کشورهای اسلامی دارای قانون مبتنی بر فقه حنفیه، مانند الجزایر، امارات، لیبی، سوریه و قطر، ناشی از تعریف نشدن ممنوعیت فقهی در موانع نکاح است و در برخی دیگر از کشورها، مانند تونس، دارای تفکیک قانونی برای شهروندان مسلمان و غیرمسلمان است که نشانه اعتنای قانون گذار به مشکلات ناشی از ازدواج با فرزندخوانده است. با توجه به موانع حقوقی این ماده در کشورهای اسلامی و لزوم رعایت تطبیق قوانین بر فقه در این کشورها، پاسخ به این پرسش ضروری است که: با عنایت به ناکارآمدی های حقوقی قانون مذکور، قانون گذار کشورهای اسلامی در ضمن التزام به فقه، چه راهبردی را برای برون رفت از این معضل پیشنهاد می کند؟ این قانون در ایران به سبب مغایرت با نظم عمومی جامعه و اخلاق حسنه و نیز فقدان وضوح در مفهوم «مصلحت» و محدودش شدن نظام تربیتی فرزندخوانده محل تامل است. از سویی، امارتی مانند کراهت ازدواج با قابله یا تامل در فلسفه ایجاد رضاع، در ایجاد پارادایم ذهنی و فقهی برای قانون گذار در جهت بازنگری در قانون مذکور به نحو حکم حکومتی موثر خواهد بود. در سایر کشورهای دارای قانون مبتنی بر فقه حنفی نیز با عنایت به مصالح مرسله و استحسان و امکان جریان آنها در جعل قوانین، قابلیت واکاوی قانون وجود دارد.

کلمات کلیدی:

تینی؛ سرپرست؛ فرزندخوانده؛ حنفیه؛ مصلحت؛ emsp&

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1607203>

